

dighed, ikke derfra videregives (eller udsives) på ukorrekt måde«.

Et andet spørgsmål fra Europaudvalget er gået på, om registrerede oplysninger i Europols registre er uden tidsbegrænsninger (spørgsmål nr. 117). Hertil svarer justitsministeren, at »... oplysninger kan lagres i Europols registre, så længe det er nødvendigt for udførelse af Europols opgaver. Herudover fremgår det, at det senest tre år efter indlæsningen af oplysninger skal undersøges, om det fortsat er nødvendigt at opbevare de pågældende oplysninger«.

Et andet problem er, at Europols registre kunne komme til at indeholde forkerte faktuelle oplysninger eller kriminaliseringer af personer, som ikke – heller ikke under Europols gummiparagraffer – kan defineres som kriminelle eller terrorister. Her siger konventionen, at »hvis det viser sig, at oplysninger, som lagres hos Europol, og som er blevet meddelt af tredjelande eller eksterne organisationer, eller som er resultat af Europols analysevirksomhed, er ukorrekte, eller at indlæsning og lagring af dem er i modstrid med denne konvention, skal Europol rette eller slette dem... Enhver har ret til at anmode Europol om, at fejlagtige oplysninger vedrørende den pågældende rettes eller slettes«. Det lyder jo meget godt, men i artikel 19 i sin egen konvention har Europol sørget for, at der ikke er nogen, som vil få mulighed for at få besked om, hvorvidt vedkommende er registreret, og på hvilket grundlag og med hvilke oplysninger man er registreret. Dermed hænger det på de samme kilder, som i første omgang har foretaget indlæsningen af vedkommende i Europols registre. Og medmindre der er tale om deciderede skrivfejl i indlæsningen, er det temmelig usandsynligt, at disse »fejle« vil blive ændret. Her kan vi risikere, at de forskellige landes nationale opfattelser af lov og ret og efterretningstjenestens egen praksis bliver Europols praksis i disse tilfælde. For ikke at tale om den praksis, som udøves af tredjelands måde at registrere kriminalitet på.

I forlængelse af Europolkonventionen, som forslagsstillerne opfordrer Folketinget til at stemme imod ved ratifikationen her i Folketinget, vil forslagsstillerne også opfordre den danske regering til at trække sig ud af observatørfunktionen i forbindelse med Schengenaftalen.

Schengenaftalen er et forsøg foretaget af en gruppe EU-lande på at indføre det grænse- og pasfri Europa. Men hvis det skal lade sig gøre, kræves en høj grad af ens regler og holdninger om kontrol med grænser, kriminalitet, flygtninge- og indvandrerpolitik, som i realiteten vil medføre en diskriminering af de landes statsborgere, som ikke er med i Schengen. På sigt er det meningen, at Schengenaftalen skal udvides til at

gælde for alle EU-lande. Formelt indførte Schengenlandene i slutningen af marts 1995 fri bevægelighed og nedlæggelse af kontrollen med de indre grænser i de syv medlemslande. Det er kun EU-medlemslande, som kan ansøge om at blive medlemmer af Schengenaftalen. Det vil sige, at selv om Danmark, Sverige og Finland skulle beslutte at blive medlemmer af Schengen, så ville Norge og Island stå udenfor. Det vil bringe den nordiske pasunion i fare, da det kan medføre, at de tre nordiske lande, som er med i EU, kunne risikere at skulle kræve pas og visum af folk fra Norge og Island til de andre nordiske lande.

Forslagsstillerne er imod den form for politisamarbejde, som Schengenaftalen er udtryk for. Den giver en lang række problemer for indrejse for personer fra lande, som ikke er med i Schengen, specielt i forhold til Østeuropa og den tredje verden. F.eks. vil det være et centralt organ i Schengen, som skal udstikke regler for, fra hvilke lande Schengen skal kræve visum for at kunne rejse ind i Schengenland!

Forslagsstillerne er meget lidt trygge ved det SIS-informationssystem, som Schengenlandene vil bruge i fællesskab, og er meget lidt trygge ved, at de oplysninger, som kodes ind i dette informationssystem af et medlemsland, skal bruges i et andet medlemsland. SIS-informationssystemet er en fælles database, som alle Schengenlandene fodrer med de oplysninger, der skal bruges af de politifolk, som skal udføre kontrol af rejsende.

Hvis Schengenlandene skal gennemføre åbne grænser indadtil, vil det automatisk medføre skrapere grænsekontrol i forhold til alle lande, som ikke er med i Schengen. Det er også et af regeringens argumenter for at have en observatørstatus i Schengen med henblik på at opnå medlemskab i Schengen.

Forslagsstillerne ser hellere et udvidet politisamarbejde på mellemstatsligt niveau udviklet – i stedet for alle de problemer og afgrænsninger, som Schengenaftalen giver ikke bare for alle de lande, som er uden for Schengenaftalen. Hertil kommer de problemer, som ligger i den måde, SIS-informationssystemet er indrettet på.

Men det grænsefrie Schengenområde er allerede løbet ind i problemer, da Frankrig stadig holder fast ved grænsekontrollen. Frankrig har brugt en sikkerhedsklausul i Schengenaftalen til at fastholde kontrollen med sine egne grænser i forhold til de andre Schengenlande på grund af faren for ulovlig indvandring. Desuden har Frankrig i flere tilfælde nægtet belgisk politi at forfølge personer ind i Frankrig, selv om Frankrig selv frit kan forfølge personer ind i Belgien.